

POSTANOWIENIE

27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

na posiedzeniu niejawnym 27 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku K.R.
z udziałem A.B.
o rozgraniczenie,
na skutek skargi kasacyjnej K.R.
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z 4 lutego 2022 r., IV Ca 1709/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K.R. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 4 lutego 2022 r., oddalającego apelację skarżącego w sprawie o rozgraniczenie prowadzonej z udziałem A.B..

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Przedstawił przy tym argumentację, z której wynikać miało, iż Sąd drugiej instancji błędnie ocenił, że w sprawie możliwe było dokonanie rozgraniczenia według stanu prawnego. Stan ten ustalono bowiem mając na względzie unormowania zawarte w ustawie z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych i wzięto pod

uwagę stan posiadania spornych gruntów na dzień 4 listopada 1971 r. Tymczasem, zdaniem skarżącego, Sąd Okręgowy błędnie (sprzecznie z przeprowadzonym w sprawie dowodem z opinii biegłego) ocenił, że możliwe było ustalenie stanu posiadania nieruchomości we wspomnianej dacie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania dostrzegalnej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Wnoszący skargę powinien w takim wypadku zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest przy tym wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Argumentacja wnioskodawcy nie świadczy o tym, by skarga kasacyjna była oczywiście zasadna w opisanym wyżej rozumieniu z dwóch niezależnych względów.

Po pierwsze, całość wywodów skarżącego sprowadza się w istocie do zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Tymczasem kwestie te nie mogą być przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji wiążą Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzuty dotyczą ustaleń faktycznych związanych z przyjęciem kryteriów rozgraniczenia. Sądy obu instancji ustaliły, że w sprawie można zastosować

pierwsze z kryteriów rozgraniczenia tj. stan prawny a skarżący to kwestionuje wskazując, że kryterium rozgraniczenia powinien być stan ostatniego spokojnego posiadania. Na obecnym etapie niedopuszczalne było także podnoszenie, że Sąd Okręgowy błędnie ocenił dowód z opinii biegłego, względnie że nieprawidłowo ustalił stan posiadania nieruchomości na dzień 4 listopada 1971 r., podczas gdy ustalenie tej okoliczności nie było możliwe. Skoro wywody skarżącego dotyczą kwestii, które wykraczają poza kognicję Sądu Najwyższego, to z oczywistych względów nie mogą przekładać się one na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Po drugie, zastrzeżenia skarżącego, niezależnie od ich niedopuszczalnego przedmiotu, nie świadczą o oczywistej nietrafności zaskarżonego orzeczenia. Rzecz bowiem w tym, że ustalenie tego, jak kształtowało się wspomniane posiadanie spornych gruntów w dacie wejścia w życie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, mogło nastąpić na podstawie dowolnych środków dowodowych. Brak wskazanej w skardze kasacyjnej mapy (starej mapy ewidencyjnej, a posiłkowanie się zarysem ewidencyjnym z 1992 r., jako jednym z dowodów) nie mógł mieć zatem dla sprawy rozstrzygającego znaczenia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[ms]

